

сиво, безрадостно и пусто. Само на западъ, тамъ дето лжчитъ на слънцето угасваха, се дигаха бѣлитъ руна на тежъкъ облакъ. Наоколо бѣше тихо и безлюдно. Нѣкога презъ празничнитъ дни цѣлиятъ къръ ечеше отъ пѣснитъ на връкчий и надничари. Какво бѣше станало, та всичко млъкна и се спотаи? Нито суша имаше, нито градушка бѣше минала, а нѣщо бѣше хвенало за гушитъ всички хора и не имъ даваше да си поематъ дъхъ.

И тъкмо когато нѣкакъвъ дълбокъ и необяснимъ страхъ полази презъ гърдитъ на Ангелъ Петелковъ, задъ хълма прозвуча пѣсень. Най-напредъ подхвана тънъкъ мъжки гласъ, следъ него по-дебелъ и по-твърдъ, подигна се и се слѣ нестройно, но мощно, съ други нѣколко, които започнаха да имъ пригласятъ.

Ангелъ трепна, усмихна се, но усмивката му се сви бавно и изчезна. Наистина, наблизко пѣхха, но това не бѣше обикновена жътварска пѣсень. Тази пѣсень бѣше нова, непозната и въ мелодията ѝ имаше нѣщо дръзко, решително и весело. Той се помъчи да улови нѣкоя дума, но, както изглеждаше, думитъ ѝ бѣха чужди. А я пѣхха съ такъвъ силенъ тактъ, сякашъ маршируваха по камененъ калдърѣмъ. Такива пѣсни той е пѣлъ и слушалъ само презъ годинитъ на действащата служба и презъ първитъ дни на Балканската война.

Бързо, като лалугеръ, той изтича нагоре, спрѣ се и сложи дланъ надъ очитъ си. Долу, на Перушановата нива, жънѣха. Това, което веднага се хвърли въ очи на Ангела бѣше, че между жътваритъ не се виждаха никакви жени. Постѣта бѣгаше предъ сърповетъ на деветъ души мъжаги, а следъ тѣхъ други двама хвърлѣха вѣжа, собираха ржойки и връзваха снопи. Единъ пѣшкеше